

"Có bao giờ bạn lạc đường chưa?"

Cô gái giật mình ngồi dậy, thất thần vài giây bỗng chợt nhớ ra điều gì, lồm cồm lấy điện thoại xem, cô hốt hoảng bảo:

"Ồi! 10h đêm rồi à?"

Chàng trai lầu bầu hỏi:

"Chuyện gì thế em?"

Cô vừa nói vừa vội mặc quần áo, cột vội búi tóc lên, vội nói:

"Em về nhà anh ạ. Hôm nay em hứa với "cu cậu" là về với nó sớm, thế mà ngủ quên lại trễ mất rồi"

Chàng trai ngồi dậy, chăm chú nhìn cô gái"

"Mai em hãy về, bây giờ trời đã khuya thế cơ mà."

Cô vẫn nhất quyết về nhà, cũng đã lâu rồi cô chưa được nói chuyện với thằng bé, hôm nào về đến nhà cũng đã quá khuya. Cô cũng không nhớ được là lần gần đây nhất hai mẹ con được vui đùa thoải mái bên nhau là khi nào. Hôm nào thằng bé cũng đã lên giường, cô chỉ biết hôn lên trán thằng bé và thu dọn những cuốn sách quăng quật trên giường. Đứng ngắm nhìn con làm cô tự dằn vặt bản thân mình. Hôm nay cô quyết định về sớm để có thời gian bên con. Thế mà...cô lại ngủ quên mất. Cô nhất quyết:

"Anh mệt rồi anh nghỉ đi em bắt taxi về"

Nghe cô nói, anh ngồi dậy mặc quần áo rồi bảo:

"Thôi, khuya rồi...để anh chở em về"

Cô gật đầu. Anh lái xe, trong bóng đêm chiếc xe lao đi như xé toang màn đêm trống trải, những tưởng chỉ có màn đêm mới trống trải, cô liêu nhưng đêm nay cô và màn đêm cũng cô đơn vắng lặng như nhau. Bất giác giọt nước mắt cô đơn chảy tràn qua khóe mi lăn dài trên má. Làm ánh sáng mờ đi như chính cô đang nhìn về bước đường mà cô đang đi. Cô đã suy nghĩ, cô nghĩ rất nhiều, cô nghĩ về con, về cô và về cả mối quan hệ không đi đến đâu như thế này. Cô cũng ao ước mình có được như những người đàn bà khác, một mái ấm gia đình, một điều ước giản đơn với bao nhiêu người mà sao với cô lại khó đến thế, và những ham muốn của người đàn bà đang tuổi xuân mãn mà như cô... Nhưng chớ trêu thay số phận đã trêu ngươi cô, không mỉm cười với cô, hạnh phúc đã quay lưng với cô, mặc cho trái tim cô gào khóc, đau đớn. Cô đã làm mẹ, làm phụ nữ khi cô chưa thật sự trưởng thành hay đúng hơn là cô chưa sẵn sàng để đón nhận nó. Cuộc sống đã lấy đi của cô quá nhiều, cả tuổi thanh xuân và thời gian.. bù đắp lại cho cô là những vết trầy xước của thời gian và nỗi đau. Cô bây giờ quay cuồng với công việc, các mối quan hệ với bạn bè, đồng nghiệp, khách hàng...Cô nhận ra đã từ lâu bản thân không còn quan tâm đến chính mình thật sự muốn gì. Bao giờ cũng tươi cười với khách hàng, bao giờ cũng điểm tô lớp phấn trên khuôn mặt chán ngắt này. Nhiều khi, cô quên mất lý do mình tồn tại đến thời điểm này là vì con cô. Thằng bé vô tội, nó mang đến cho cô lý do để chiến đấu với cuộc sống khắc nghiệt đã mang đến cho cô. Cô hận tất cả đàn ông, cô cũng hận chính mình, khờ dại tin lời người...

"Đến nơi rồi em!"

"Hạ!"

Cô giật mình, cắt ngang dòng suy nghĩ bởi tiếng gọi của người đàn ông bên cạnh. Cô im lặng bước xuống xe, vào nhà cũng không thèm chào anh như mọi khi. Anh gọi cô lại:

"Em có gì chưa nói với anh không?"

Cô quay lại, bỗng mỉm cười, bảo:

"Về cẩn thận. đến nhà gọi điện cho em!"

Anh vội bước xuống xe, chạy đến định ôm hôn cô, cô cản lại:

"Đừng anh, kéo con em thấy."

Anh gật đầu, lên xe chạy về. Anh yêu cô quá rồi, đôi khi anh đắn đo không biết đó có phải là sự thương hại, thương người phụ nữ trẻ một mình chống chọi gồng gánh để nuôi dạy con, cô mạnh mẽ chống lại bão giông ngoài kia, làm điểm tựa vững trãi của một người cha, ân cần chăm sóc quan tâm của một người mẹ. Anh thương... Ừ thì cô giỏi giang, thông minh và hiểu anh. Nhưng số phận khéo trêu người con người, anh gặp cô vào một ngày đã quá trễ, cô đã có gia đình, còn anh đã vợ con đề huề... Ngày mới gặp nhau, anh vội có cảm tình với cô gái nhỏ nhắn này, lâu dần mọi thứ đi xa hơn anh tưởng. Chẳng ai nói gì, lặng lẽ hiểu nhau, đến với nhau và chỉ biết cảm thông cho nhau.

Anh và cô vừa gặp đối tác xong, cả hai mệt lử người, ngã lưng xuống giường, bỗng cô háng ra một tiếng thở dài. Anh im lặng quan sát, cô vẫn không nói gì, cả đoạn đường từ chỗ đối tác về, cô chẳng buồn buồn ra một lời nào. Anh cũng không vội hỏi han, biết đâu cô đang suy nghĩ về công việc, cắt ngang dòng suy nghĩ cô lại cáu với anh.

Anh vừa suy nghĩ lan man cô lại lên tiếng

"Anh này!"

"Hửm?"

"Em mệt mỏi rồi..."

Cô lại im lặng hồi lâu, anh vẫn kiên nhẫn chờ đợi câu nói lấp lửng kia. Do tính anh luôn nhẫn nại và nhường nhịn, vì thế bao giờ anh cũng có cách làm cô dịu xuống. Bởi cái tính ngang tàng và không xem ai ra gì của cô, anh mới chú ý. Anh hiểu cái tính cách đó từ đâu ra, càng hiểu anh càng thương người mẹ trẻ này. Cô tiếp tục

"Mình kết thúc mối quan hệ này nhe anh!"

"Sao thế em?"

Anh vẫn luôn quan tâm và nhẹ nhàng với cô. Có lẽ vì điều này mà tính khí thất thường và bất cần đàn ông của cô bị thu phục. Cô không biết anh thương hay chỉ vì muốn tìm điều mới mẻ? hay anh thương hại mẹ con cô? Cô cứ suy nghĩ mãi mà không đáp lời. Anh đi đến bên cạnh nhẹ nhàng nắm tay cô.

"Anh vẫn luôn tôn trọng quyết định của em. Dù thế nào anh vẫn ở bên cạnh em, giúp đỡ mẹ con em, và sẵn sàng lắng nghe em nói bất kỳ lúc nào."

Anh ngừng lại, ngẫm cô thật kỹ. Anh nhận ra cô gái bên cạnh anh mệt mỏi vì lời nói của bao người, mệt mỏi với những suy nghĩ lo toan cho cuộc sống... Và dằn vặt mình vì không có đủ khả năng cho cho "khu cậu" 1 mái nhà thật sự. Anh nói tiếp :

"Anh yêu em, Hạ à! Anh muốn em biết điều này."

Cô ngẩng đầu nhìn sang, người đàn ông trước mặt bảo yêu cô? Yêu một người đàn bà đã có con? Cô nhếch mép cười, nụ cười chua chát xem rẽ cuộc đời, mỉa mai chính mình làm sao. Anh cúi:

"Em cười thế là ý gì?"

Cô vội phân bua:

" Chẳng có ý gì cả anh à. Anh bảo anh yêu em, thế gia đình anh thì sao?"

Cô hỏi anh cũng chỉ muốn nghe câu khẳng định từ miệng anh. Cô đâu phải chỉ mới quen anh dăm ba bữa, cũng đâu phải cô không hiểu tính anh. Chỉ là mọi thứ đã quá muộn, cả hai phải biết đặt hai chữ trách nhiệm lên trên hết.

Anh lại từ tốn, ân cần:

"Hạ ơi, anh đã nói với biết bao nhiêu lần, anh đối với vợ anh chỉ có nghĩa không có tình. Em đã biết tổng sao em cứ vịn vịn anh mãi thế? Anh biết chúng ta không thể đến với nhau. Vì thế, được quan tâm chăm sóc em mỗi ngày là anh vui rồi."

Sống mũi cay cay, khóe mi trào nước mắt ... cô đột nhiên vỡ òa...

"Em ghét mình lắm anh biết không? Chắc chẳng có người mẹ nào ích kỷ vô dụng như em, cả việc bón cơm cho con ăn em cũng không làm thường xuyên, cả tuần không nói chuyện với nó quá 2 đêm, mỗi đêm là vài câu chào hỏi... Đôi khi em mãi mê với cảm xúc, với công việc của mình mà em quên mất hôm nào nó cũng ngóng em về. Bao giờ nó cũng an ủi em bằng những câu con tự lo cho mình được, mẹ cứ an tâm về con. Anh có hiểu cảm giác đáng ghét này đang chiếm lấy em không?"

Anh chỉ im lặng, lắng nghe và ôm cô vào lòng ngực vỗ về, như đang cố vỗ dành một đứa trẻ đang giải bày những việc xấu đã từng làm..

Cô tiếp tục thút thít:

"Thằng bé chỉ mới 8t thôi, vậy mà nó hiểu và cảm thông cho em hơn bất kỳ ai hết. Còn em chẳng hiểu gì về nó, chẳng biết thật sự nó muốn gì, chị Dung ở nhà đôi khi còn hiểu nó hơn em. Anh có thấy người mẹ nào như em không? Cả cái việc con muốn gì cũng không biết..."

Cô lại nức nở òa lên. Anh lại vỗ về, cái ôm đủ ấm để cô hiểu anh vẫn luôn bên cô, nhưng không quá siết chặt vì nhiều lí do từ hai phía. Anh an ủi:

"Anh hiểu, anh hiểu hết mà... Anh biết em vất vả rồi, đã cố gắng rồi.. Chỉ là việc hôm nay bận quá nên em không có nhiều thời gian cho thằng bé thôi. Mai em nghỉ một buổi ở nhà với thằng bé đi, công việc cũng xem như đã xong rồi. Em cứ an tâm nghỉ ngơi."

Cô dường như dịu hơn, cảm giác được che chở, vỗ về và thấu hiểu,nó khiến cô cảm thấy nhẹ lòng. Dẫu như có mệt mỏi đến đâu, bờ vai này vẫn luôn vững chãi vì cô... Anh luôn tạo cho cô cảm giác như thế, tin tưởng như thế.

Thấy cô đã dịu lại, anh dịu dàng đỡ cô ra khỏi lồng ngực của mình, anh hôn lên trán cô, nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt còn vương trên má, anh lại hôn lên đôi mắt xinh đẹp ấy, vừa dịu dàng vừa rắn rỏi lại ... luôn chứa đựng sự mong lung xa xăm khiến ai cũng tò mò muốn khám phá. Anh lại nhẹ nhàng hôn lên môi cô, cái miệng đôi khi ngoan ngoãn ngọt ngào, có khi lại trả treo lời anh không chút nể nang. Anh từ tốn đi từng bước, cô đáp trả một cách thụ động, có lẽ khóc quá nhiều, đôi môi cảm giác khô khan, anh lại dùng lưỡi làm mềm nó, cô chờ đợi sự vỗ dành, chăm sóc của anh. Quấn quít hồi lâu, anh lần mò từng cúc áo, chạm vào da thịt mịn màng của Hạ, có chút muốn chiếm hữu nhưng lại sợ cô đau, ngạt thở. Vì thế, anh cố kìm nén dục vọng của mình vì cô, tiến từng bước cẩn thận. Cô và anh lại có thêm khoảnh khắc lạc đường với xúc cảm của chính họ.

...